

Přemysl Otakar

Lenka Martinková

Asi nebyl nejlepší nápad pojmenovat fretku po českém panovníkovi. Je doma sotva den a dovádí... člověka k šílenství. Jenomže copak to jde vynadat králi? Jo, kdepak Přemysl, král železný a zlatý, ale Přemysl, král všudybyl. Nebo všudezdejší? No co, to už je jedno... I když železný je určitě. Když už nic jiného, tak aspoň jeho stisk.

Žádné zvíře by nemělo být v kleci. Ať je sebedivočejší. Jen ať si Přemysl Otakar běhá po celém bytě, to je v pořádku. Možná jenom ta ložnice, ale to si určitě nechá vysvětlit... Nenechal. Hned první noc se dokázal vyškrábat na matraci a dal mi pusu na dobrou noc. Na nos. Nebo se aspoň snažil, ale dopadlo to katastrofálně – ráno jsem měla na obličej čtyři krvavé tečky po špičácích, jako by na mě zaútočil nějaký upír nevzdělaný v anatomii člověka. Tak fajn, příště už to určitě neprovede.

To zrovna. Když mi nemůže dát pusu na dobrou noc, tak mě budí. Musím uznat, že celkem účinně – pěkně zalézt pod peřinu a pokusit se mě kousnout do palce u nohy. Klec asi bude nutná. Nedá se nic dělat. Spát bude chodit do klece. Jenom sehnat nějakou za přijatelnou cenu.

Do Brna pro ni rozhodně nepojedu. Další nabídka byla z Prahy, ale musela bych si ji nějak odvézt. Anebo by ji třeba poslali, když vymyslím, jak ji šikovně zabalit. Jako přepravce by se dalo použít PPL. Nedalo, vyšlo by to ještě draž, než pro to jet na druhý konec Prahy. Celé příbuzenstvo je kvůli kousavému Přemečkovi na nohou...

Nějak se to bude muset vymyslet. Copak se dá pořád spát v zavřené místnosti? A co návštěvy? Asi budu na dveře muset přidělat ceduli Pozor! Nebezpečí pokousání Přemyslem Otakarem! O tom mě přesvědčila jedna z návštěv.

A to to vypadalo tak klidně – Přemyslovec ve zvířecí podobě se zavrtal do prádla na vyprání a nezdálo se, že hned tak vyleze. Tričko navrchu se pohnulo, objevila se tlama plná ostrých špičáků. „Nohy na stůl!“ zavelela jsem návštěvě, ale fretáček byl rychlejší. Což o to, nějaké očuchávání nohou nikoho nerozhodí. „Přemečku, ty jsi takový hravý miminko, vid’?“ Rozplývání návštěvy přešlo v nelidský řev. Stačil jediný pohled pod stůl na Přemysla visícího na palci vykukujícím z pantofle. Pro zdraví návštěvy je potřeba se obětovat... Hlavně útočníka nějak šikovně odlákat. Nenechal se, kdo se postaví vůli krále, ten musí být potrestán. Co nejpřísněji! Proč nevyměnit nohu návštěvy za ruku páníka?!

Bosá návštěva se dala na strategický ústup na verandu. Přemysl zalezl zpět do nory v prádle a návštěva s klením odešla. Copak jsem nevarovala, že až se vzbudí, půjde o nohy? Asi nedostatečně...

Klec je na místě. Konečně. Důkladná prohlídka budoucím obyvatelem dopadla úspěšně. Hned se naučil sám vyskočit ven. Jen ať si tam hezky zvykne, třeba se pak zklidní...

Vida, jak je najednou hodný a přítulný. Jakmile se přítulí, už se nepustí. A lezení do postele je pořád jeho prioritou. I takový Přemysl Otakar se ovšem někdy také potřebuje cvičit v boji...